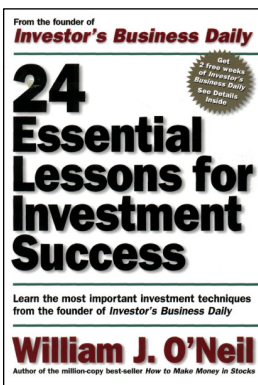

TRADING CONCEPT ตอน บทเรียนสำคัญ 24 ข้อ

จากที่ได้เกริ่นไว้เมื่อฉบับที่ 10 เกี่ยวกับบทเรียนข้อแรก ของ **William J. O'neil** ที่เน้นเรื่องการจำกัดการขาดทุน หลังจากเรา รู้วิธีควบคุมขนาดการขาดทุนได้แล้ว ต่อไปเราจะมาดูบทเรียน เกี่ยวกับการคัดหุ้น ด้วยเครื่องมือด้านปัจจัยพื้นฐาน และด้าน เทคนิคกันครับ

Fundamental Analysis VS Technical Analysis

คำถามที่ว่า การวิเคราะห์หุ้นด้วยปัจจัยพื้นฐาน และวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือทางเทคนิค แบบไหนดีกว่ากัน ถือเป็นคำถามอมตะ ที่นักลงทุนแต่ละท่านก็มีคำตอบแตกต่างกันออกไป ในที่นี้ ผมคงไม่กล้าฟันธงว่าแบบใดดีกว่ากัน แต่สำหรับ **O'neil** แล้วเค้าบอกว่าทั้ง 2 วิธีนี้ จำเป็นทั้งคู่ โดยมีหน้าที่แตกต่างกัน

เริ่มจากการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐาน เป็นการบอกคุณภาพ ความแข็งแกร่ง รวมไปถึงตัวสินค้าและบริการ ของตัวบริษัท โดย **O'neil** เปรียบการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐาน เหมือนการนวดข้าว คือ คัดแยก เมล็ดข้าวออกจากฟางข้าว โดยหุ้นของทุกบริษัทที่จะซื้อ ต้องผ่านการกรองขั้นนี้ก่อนเสมอ (แต่ไม่ใช่ซื้อหุ้นทั้งหมดที่ผ่านการกรอง)

ส่วนการวิเคราะห์ทางเทคนิค จะบอกพฤติกรรม หรือ คุณภาพ ที่หุ้นของบริษัทแสดงออกมาผ่านตลาดหลักทรัพย์ บางครั้งการแสดงออกใน 2 ส่วนนี้อาจตรงกันหรือขัดแย้งกันก็ได้ เช่น บริษัทที่มีคุณภาพที่ดีมาก แต่หุ้นของบริษัทกลับไม่ได้แสดงคุณภาพที่ดีนั้นออกมาผ่านตลาดหลักทรัพย์เลย และอาจยัง

ไม่มีที่ท่าว่าจะแสดงในเวลาอันใกล้ด้วย ดังนั้น จึงเป็นการดีกว่าที่จะใช้ทั้ง 2 วิธีนี้ร่วมกัน

ดูข้อมูลอะไรบ้างใน Fundamental Analysis

เริ่มต้นจากฝั่งการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานก่อน **O'neil** กล่าวว่า จากประสบการณ์ที่ผ่านมา หุ้นที่มีการปรับตัวของราคาแรงๆ นั้น 3 ใน 4 ตัว มักมีประวัติของกำไรต่อหุ้น (หรือ **Earning Per Share**) เติบโตเฉลี่ยปีละ 30% ต่อเนื่องมา 3 ปี ก่อนราคาจะเริ่มปรับตัวเพิ่มขึ้นแรง ดังนั้น ในมุมมองของ **O'neil** จึงไม่สนใจหุ้นที่มีค่า **Earning Per Share (EPS)** ค่อนข้างคงที่หรือถึงขั้นติดลบ (ขาดทุน)

สำหรับปัจจัยด้านพื้นฐานตัวอื่น ที่ใช้พิจารณาได้แก่

- ยอดขาย (**Sale**) บอกถึงการเติบโตของบริษัท ควรมีการเพิ่มขึ้นต่อเนื่องหลายๆ ไตรมาสติดต่อกัน หรือ เพิ่มขึ้นมากกว่า 25% เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันในปีก่อน
- อัตราผลตอบแทนต่อส่วนผู้ถือหุ้น (**Return on Equity: ROE**) วัดประสิทธิภาพการใช้จ่ายเงินของบริษัท ควรมีค่าตั้งแต่ 20% ขึ้นไป
- บริษัทควรเป็นผู้นำ เมื่อเทียบกับบริษัทอื่นในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน
- บริษัทต้องมีสินค้าที่เฉพาะ หรือพิเศษกว่าคู่แข่ง โดยนักลงทุนจะต้องเข้าใจในธุรกิจของบริษัทด้วย
- หุ้นของบริษัทได้รับแรงสนับสนุนจากสถาบันการลงทุน กล่าวคือ หากนักลงทุนสถาบัน เช่นกองทุนรวม ที่มีประวัติการบริหารเงินทุนที่ดี เข้ามาลงทุนในหุ้นของบริษัทที่เรากำลังพิจารณา ก็ถือเป็นการสนับสนุนความน่าสนใจของบริษัท

เสริมด้วย Technical Analysis

การวิเคราะห์เทคนิค จะศึกษาการเคลื่อนไหวของตลาดผ่านราคาและปริมาณการซื้อขาย เพื่อดูถึง **Demand** และ **Supply** ที่มีต่อหุ้นของบริษัท ณ ขณะนั้น ดังนั้นประโยชน์ที่เห็นได้ชัดอย่างหนึ่งก็คือการเป็นสัญญาณเตือน ถึง ปัญหาที่บริษัทกำลังประสบ หรือข่าวดีที่บริษัทกำลังได้รับ นักลงทุนจะสามารถรับรู้ได้ก่อนที่จะมีปัญหา หรือข่าวดีเหล่านั้นจะแสดงออกมาในงบงวดต่อไป

ฉบับหน้า เราจะมาพูดถึง การดูหลักทรัพย์จากทางด้านเทคนิค ตามคำแนะนำของ **O'neil** กันครับ ●

รอบรู้ ลงทุน ตอน อัตราผลตอบแทนต่อส่วนผู้ถือหุ้น

พอดี ในหน้าที่แล้วกล่าวถึง อัตราผลตอบแทนต่อส่วนผู้ถือหุ้น (Return on Equity) หรือ ROE นักลงทุนมือใหม่อาจคุ้นกับคำนี้แต่ไม่แน่ใจว่าลึกๆ แล้วมันสื่อถึงอะไรกันแน่ งั้นเรามาดูกันครับ

ROE ดัชนีชี้ประสิทธิภาพการใช้เงินทุนของบริษัท

เอาหลักการก่อนนะครับ ROE แสดงค่าเป็น % บอกให้นักลงทุนทราบว่า ในปีหนึ่งๆ กำไรสุทธิที่บริษัทสร้างได้คิดเป็นกี่ % ของเงินทุนจากผู้ถือหุ้น มีสูตรการคำนวณคือ

$$ROE = \text{กำไรสุทธิ(Net Profit)} / \text{ส่วนของผู้ถือหุ้น (Equity)}$$

โดยข้อมูลในสูตรนำมาจาก

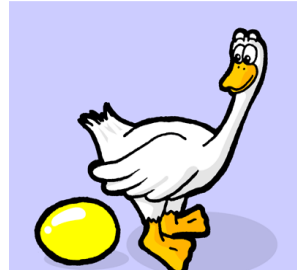
กำไรสุทธิ : นักลงทุนดูได้จากงบกำไรขาดทุน

ส่วนของผู้ถือหุ้น : นักลงทุนดูได้จากงบดุล

ยกตัวอย่างง่ายๆ นะครับ ถ้าหุ้นบริษัท A ราคาหุ้นละ 100 บาท เมื่อต้นปีที่แล้ว และเมื่อจบของปีที่แล้วออกมา คำนวณค่า ROE ได้เท่ากับ 15 %

หากนักลงทุน ลงทุนในหุ้น A ตอนต้นปีด้วยเงิน 1,00,000 บาท จะได้หุ้นมา 1,000 หุ้น เวลาผ่านไป 1 ปี เงินทุกๆ 100 บาทของนักลงทุน บริษัท A สามารถนำมาสร้างกำไร เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วเหลือ 15 บาท (เงิน 100 บาทที่ลงทุนอยู่ในบริษัท ก็จะโตเป็น 115 บาท) ดังนั้น เงิน 1,00,000 บาท ของนักลงทุนตอนต้นปี ก็ควรเพิ่มเป็น 1,150,000 บาท จากตัวอย่างหุ้นที่นักลงทุนถืออยู่ก็ควรจะมีราคาเพิ่มจาก 100 บาท เป็น 115 บาท ตอนสิ้นปี ใช่หรือไม่ครับ ?

คำตอบคือ ไม่แน่ครับ !!!

เปรียบเทียบให้เห็นภาพนะครับ บริษัทก็เหมือนห่านทองคำ ในกรณีที่ห่านยังไม่โตเต็มที่ อาหารที่กินเข้าไปหรือกำไรที่ได้มา ก็จะเก็บไว้ในตัวห่านหรือบริษัทต่อ เพื่อนำมาใช้จ่ายกิจการออกไป (กรณีแบบนี้ เงินคงอยู่ต่อไป

บริษัท ราคาหุ้นก็จะเพิ่มจาก 100 บาท เป็น 150 บาท ดังที่ยกตัวอย่าง)

สำหรับห่านทองคำที่โตเต็มที่แล้ว หรือบริษัทที่เติบโตเต็มที่แล้ว กำไรที่ได้มาเพิ่ม ก็จะจ่ายคืนกลับให้นักลงทุนในรูปของปันผล (ราคาหุ้น อยู่ที่ 100 บาทเท่าเดิมเพราะเงินส่วนเกินนำไปจ่ายให้นักลงทุนในรูปปันผล 15 บาท) จริงๆ แล้วจะมีปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องอีกนะครับ แต่ในที่นี้จะไม่ลงลึกมากครับ

ถึงตอนนี้นักลงทุนอาจคิดว่า ROE ยิ่งมากก็ยิ่งดีนะสิ ชีวิตจริงไม่ง่ายอย่างนั้นครับ เช่น บริษัท B มีเงินผู้ถือหุ้น 100 บาท แต่ไปกู้เงินมาเพิ่มอีก 100 บาท ทำให้บริษัทมีเงินทั้งสิ้น 200 บาท สิ้นปีมี กำไร 20 บาท แบบนี้ ROE จะเท่ากับ 20% ดูดีกว่าบริษัท A ที่มี ROE แค่ 15 % แต่สิ่งที่ซ่อนอยู่ใน ROE ของบริษัท B คือความเสี่ยงจากภาระดอกเบี้ยของเงินกู้ ที่ต้องจ่ายเสมอ แม้ว่าอาจขายสินค้าไม่ได้เลยก็ตาม (อาจดูอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น หรือ Debt to Equity Ratio ประกอบ)

สุดท้ายแล้ว บริษัท A หรือ B น่าสนใจกว่า ก็ขึ้นกับความสามารถในการรับความเสี่ยง และผลการประเมินธุรกิจของนักลงทุนแต่ละท่านครับ แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้า •

คำคมเขียนหุ้น

วิลเลียม เจ โอเนล (William j. O'neil)

“หากนักลงทุน ไม่หมั่นมองย้อนกลับไป เรียนรู้จากสิ่งที่เคยทำผิดพลาด ก็ยากที่จะเป็นนักลงทุนที่ดีกว่าเดิมได้”

“If you don't look at what you're doing wrong, you'll never become a better investor.”